

[Viggo Starcke.]

indflydelse på hele livsopfattelsen og moralen. Man taler om, at mange af de indikationer, der her er tale om, bør være humane og humanitære; men dér tænker man altid på kvinden og aldrig på barnet. Man taler om en liberal indstilling og glemmer at bemærke, at det, man nu til dags kalder en liberal indstilling, i virkeligheden er en særdele reaktionær indstilling, idet det er en tilbagevendende til det klare hedenskab.

Det foreslås i loven, at der skal finde en oplysning af befolkningen sted; jeg vil da gerne tillade mig at henstille til den højtærede justitsminister og til det udvalg, som skal arbejde med selve lovforslaget, at det med hensyn til oplysningsarbejdet kræves, at der gives befolkningen oplysning om, hvad det er, man gør, når man dræber et barn, for det ved mange i befolkningen ikke. Det er ikke nok at give befolkningen oplysning om præventive midler; det er nødvendigt at give befolkningen den oplysning, at et foster er et barn, et foster er et menneske.

Derved kommer jeg til det, som jeg synes er noget af det fundamentalt uheldige i lovens terminologi, selve ordet svangerskabsafbrydelse. Det er et uærligt ord, det er et uheldigt ord, og det bidrager til at vildlede befolkningen. I loven, som den var indtil 1937, stod det rigtige ord; dér stod selve ordet fosterdrab; det er det, det drejer sig om. Der stod i den gamle straffelov, at en kvinde, som dræber sit foster, straffes for fosterdrab. Ved at gå over til den mere tilslørede terminologi skjuler man for befolkningen, hvad det er, der foregår. Det kan være høfligt, det kan være humant, men det er i hvert fald ikke oprigtigt, ikke ærligt.

Jeg vil derfor gerne tillade mig at spørge den højtærede justitsminister og det udvalg, som skal behandle lovforslaget, om ikke det var værd at ændre terminologien hele lovforslaget igennem og erstatte ordet svangerskabsafbrydelse med ordet fosterdrab. Hvis ikke man vil det, spørger jeg den højtærede justitsminister, om han så ikke vil drage konsekvensen og i straffeloven forandre ordet „manddrab“ til ordet „borgerskabsafbrydelse“, for det kunne man lige så godt gøre.

Den humanitære indstilling respekterer

jeg i høj grad, fordi mange af disse mennesker er dybt ulykkelige, når de kommer i denne konfliktsituation; men spørgsmålet er, på hvilken måde man kan hjælpe dem, og på hvilken måde man kan forebygge, at flere mennesker kommer i den situation. På baggrund af den humane vækst i vor tids kultur, hvor man har fået afskaffet slaveriet, hvor man har afskaffet dødsstraffen for selv de groveste forbrydere, hvor man har love om dyrebesskyttelse, og hvor selv de vilde dyr fredes, gør det dog et mærkeligt indtryk at se selve menneskenes børn gjort fredløse og retsløse. Der er en mangel på sammenhæng og en stor vilkårlighed i dette. Jeg tror, at alle parter står sig ved at tale sandhed, selvom jeg indrømmer, at sandheden ikke altid er demokratisk i begyndelsen.

Her vil jeg gerne sige, at jeg har den anskuelse, at selve samfundets retsorden har en afgørende indflydelse på borgernes indstilling. Det viser sig jo faktisk, at indstillingen til fosterdrab varierer umådeligt meget i de forskellige historiske kulturperioder og hos de forskellige folk; den sammenhænger med hele deres livsopfattelse og hele deres religiøse indstilling, og her mener jeg at samfundet har en pligt. Ændringen i samfundets retsorden fik jo standset de gamle blodfejder, slægtsfejder og blodhævn; vi har bragt selvtægt nogenlunde til ophør, og det synes jeg er et stort fremskridt.

Når man taler om, at dette er en liberal indstilling, en liberalisering af mentaliteten, der skal finde sted, så synes jeg, det er en misbrug af ordet. Det, der foregår, er i virkeligheden en opløsning og en degeneration.

Vi må heller ikke lukke vore øjne for, at der er et lille stykke seksualpolitik med i dette her. I den kommunistiske Sovjetunion blev i 1920 fosterdrab givet fuldstændig fri — med de forfærdeligste konsekvenser for kvinderne, fordi mændene viste sig at være fuldstændig hensynsløse, og kvinderne på en måde blev fredløse; resultatet af denne frigivelse i Sovjetunionen blev, at man i 1936 forbød fosterdrab fuldstændig. Fosterdrab er stadig forbudt i den kommunistiske verden, men i den vestlige demokratiske verden ser vi ofte kommunisterne agitere for fosterdrab,